

West-Australië
Vrijdag, 10 januari 1958

De aarde is hier rood, zover het oog reikt. Hoog erboven door-
 klieft de zon een eindeloos blauwe hemel. Onder stofgroene
 mulgabomen zoekt een hagedis verkoeling en schaduw, bouwen
 mieren hittewerende nesten, likken kangoeroes het vocht van kleine
 blaadjes en draaien ze hun oren naar gerommel in de verte: over
 de kaarsrechte vermiljoenrode streep die een wig drijft tussen de
 schaarse bomen nadert een eenzame truck.

De drie MacBride-mannen zitten pal naast elkaar in de Bedford,
 als een stel uitgepakte matroesjkapoppen. Phils steile, donkere haar
 en ovale gezicht wordt herhaald in dat van Warren, zijn oudste
 zoon, en vindt een echo in dat van Matt, zijn jongste. Als drie
 druppels water – zo gaat het al generaties lang. Iedereen vindt dat
 zelfs Rosie, de dochter die er nu niet bij is en die qua leeftijd tussen
 de broers in zit, sprekend op hen lijkt. Van de moeder, Lorna, zie
 je niets terug. Een MacBride herken je van een kilometer afstand.

Warren gaf zijn kleine broertje een stomp tegen zijn arm. ‘God,
 wat een onzin allemaal!’

‘Nee! Met een zeilboot de hele wereld rond. Onbewoonde
 eilanden ontdekken...’ zei Matt. ‘Dat lijkt me fantastisch!’

‘Nou, daar is nog wel wat werk voor nodig, want anders is die
 verrekte boot waarschijnlijk al opgevreten door witte mieren, en
 zinkt die zodra je hem te water laat,’ zei hun vader. Hij gaf een
 ruk aan de versnellingspook, om de truck over de naderende hel-
 ling te loodsen. Vanuit de laadbak klonk het geblaat van enkele
 tientallen schapen.

Het feit dat de MacBrides een boot op hun schapenfarm hadden, zou niet zo bijzonder zijn geweest als hun land aan de tienduizend kilometer lange kustlijn van de staat had gegrensd. Maar Meredith Downs, meer dan vierhonderdduizend dorre hectaren, ligt diep in het binnenland en grenst hier en daar aan woestijngebied.

‘Waar ging die weddenschap ook weer over?’ vroeg Matt.

De discussie was begonnen toen ze een torenhoge, eenzame constructie waren gepasseerd: ‘Monty’s schuur’. Het gebouw was genoemd naar Phils oom, Montgomery MacBride, en het was het vreemdsoortigste bouwwerk in de verre omtrek. Het verhaal van hoe een volledig opgetuigde parellogger terecht was gekomen op Meredith Downs – een bedrijf met twintigduizend schapen en een gemiddelde van twintig centimeter regen per jaar was in de loop der tijd steeds mooier geworden, maar de belangrijkste details waren bewaard gebleven: een schuld van een oude vriend van Monty, ingelost in natura; door een stel Afghanen achter een kameel ernaartoe gesleept; de droom dat Monty er ooit zelf mee zou gaan varen, langs de Australische zuidkust misschien, ook al was er in de ijsskoude Zuidelijke Oceaan geen parel te vinden. De logger had destijds al een naam, de *Alpha Crucis*, de helderste ster van het Zuiderkruis. Toen Monty in 1915 naar de Somme vertrok om zijn plicht te vervullen, beloofde zijn vader hem de boot goed te onderhouden. Met een deel van de opbrengst van de schapenwol bouwde hij er een schuur omheen en verder zette hij het hout regelmatig in de olie en hield de spinnen en termieten op afstand.

Maar toen Monty na slachtoffer te zijn geworden van gifgas uiteindelijk thuiskwam, was hij tot niet veel meer in staat dan in de verzengende hitte van de schuur in elkaar gedoken in de boot te zitten en in gedachten weg te zeilen naar veiliger oorden. Toen hij niet veel later overleed, zijn boot kurkdroog en zijn dromen on vervuld, borgen ze zijn as op in de boeg, samen met een kompas en een flesje bier en een belofte dat ze op een dag de logger naar het water zouden brengen en zijn as zouden uitstrooien in de Indische Oceaan. Phil MacBride hield het ritueel nog steeds in stand. Hij verniste het hout, verving rafelende touwen en hij bracht

Monty op elke verjaardag een biertje. Hoewel Phil geen man was voor gekkigheid, maakte hij hiervoor toch een uitzondering: 'Het is traditie,' zei hij altijd, waarna hij de fles eerbiedig in de boeg plaatste.

Nu beantwoordde hij de vraag van zijn jongste zoon: 'Monty was ervan overtuigd dat hij louter met behulp van een wichelroede water kon vinden op het land van zijn vriend in het noorden en als hem dat zou lukken, zou hij de boot krijgen. En laat hij nou inderdaad zoet water vinden, op negen meter diepte. De vriend hield zich aan zijn woord. Het heeft bijna een jaar gekost om de boot hiernaartoe te slepen.'

De truck pruttelde gestaag verder, terwijl de zon hem steeds gretiger achtervolgde. De oranje grindweg was dooraderd met kurkdroge geulen, veroorzaakt door de ongebruikelijke regen die onlangs was gevallen. 'Hier moeten we met de bulldozer aan de slag, Warren. Kijken of we dit stuk kunnen egaliseren,' zei Phil toen ze over een wel erg ribbelig stuk hobbelden, waardoor de schapen in de wagen onderuitgingen. 'Laat Miles maar een handje helpen.' Ze praatten nog wat verder over hoe de Engelse opzichter, Miles Beaumont, het ervanaf had gebracht, nu zijn proefperiode er bijna op zat.

Hier en daar begon zoutmelde plaats te maken voor spinifex en zes zwarte zwanen landden glijdend op het gigantische zoutmeer, waarvan de oevers kristalliserend wit waren. De hoge metalen windmolens in de paddocks draaiden zachtjes in de bries en pompten daarmee het kostbare ondergrondse water omhoog. Nu en dan draafden er een paar schapen weg bij het naderen van de truck.

Ingeklemd tussen zijn vader en zijn broer, zag Matt hoe er langs de kant van de weg een paar emo's opdoken die eventjes met hen mee renden alvorens weer weg te duiken. Gekke beesten. Maar wel snel. Sneller dan de bungarra's, die grote varanen, die daar ook ergens moesten zijn. Ontelbare dieren, aan het zicht onttrokken door het lage struikgewas: de bruine slangen en de roodrugspinnen; de kleine hagedissen, de miljoenen mieren. En dan de kamelen, verwilderd als ze waren na het tijdperk van de kameeldrijvers: ergens op het land probeerde altijd wel een kameel met zijn voorpoten een hek te slopen om bij water te komen. Maar ze waren nog niet

zo erg als de dingo's, die vallen wisten te omzeilen en de nacht afwachtten om bij die arme schapen te komen. En die ellendige kangoeroes. Duizenden waren het er, ondanks de inspanningen van Pete Peachey, hun kangoeroejager.

Matts oogleden begonnen dicht te vallen, zwaar geworden door het vroege opstaan en alle opwindning van gisteren over het telegram uit Perth met de uitstekende resultaten van zijn eindexamens: nooit meer naar school. Hij had het grootste deel van de nacht klaarwakker liggen nadenken over wat hij nu wilde gaan doen. Warren, die eerder tweeënveertig jaar oud leek dan de tweeëntwintig die hij eigenlijk telde, zou Meredith Downs overnemen wanneer hun vader ermee ophield – dat stond al vast. Matt zou iets anders moeten gaan doen. En nu, op dit moment, twee dagen voor zijn achttiende verjaardag, voelde het alsof alles mogelijk was: naar de universiteit gaan en ingenieur worden of wetenschapper – of cartograaf, hij hield van goede, gedetailleerde kaarten... Of, met hulp van zijn ouders, een eigen veehoudersbedrijf beginnen. Of trouwen? Ooit. Hij dacht aan de zachtgroene ogen van Pattie Gosden die, zo had zijn zus Rose hem verzekerd, vandaag ook bij de bijeenkomst van de Young Pastoralists, de jonge schapenboeren, zou zijn...

Na urenlang te hebben voortgehobbeld over ongeplaveide wegen en steeds weer stoppen om de grote hekken van elke paddock open en ook weer dicht te doen, bereikten ze de grens van Meredith Downs. De truck, met drie mannen en de lading schapen, was niet meer dan een korrel levend zand in het landschap.

De MacBrides hadden zich enkele decennia na de stichting van de Swan River Kolonie in 1829 in West-Australië gevestigd. Lyle MacBride en zijn broer Lachlan lieten de bescheiden schapenboerderij van hun vader achter om samen met hun echtgenotes vanuit Engeland de loodzware reis te ondernemen. Binnen enkele generaties waren hun gezinnen, naarmate er meer land beschikbaar kwam om

te begrazen, uitgewaaid over het westen. Met het verstrijken van de jaren vertoonden de kaarten van de Kroondomeinen blok na blok, in rode inkt en cursief geschreven: 'verpacht aan MacBride'.

De naam MacBride begon ook op te duiken in alle andere officiële notities en registers: bij de burgerlijke stand, maar ook in de notulen van vergaderingen van commissies die zich bezighielden met de bestrijding van ongedierte en de aanleg en het onderhoud van wegen. Ook in logboeken van het Meteorologisch Bureau, dat weerobservaties doorstuurde naar Perth en Melbourne, kwam je MacBrides tegen. Ze kwamen voor in de notulen van de Pastoralists' and Graziers' Association, in de grootboeken van de Royal Agricultural Society en nog veel meer.

Er werd gezegd dat de MacBrides het in zich hadden: ze waren verstandig maar sluw, voorzichtig maar niet hebzuchtig. Wanneer het geluk hen toelachte, schonken ze gul aan goede doelen, zowel op kerkelijk als op niet-kerkelijk gebied. Ze waren ideale burens: eerlijk bij geschillen, praktisch bij rampen, goede boeren die gebruikmaakten van de beste middelen en methodes die ze tot hun beschikking hadden. Terwijl Lachlans nazaten naar het noorden trokken, bleven afstammelingen van Lyle op Meredith Downs en zij wisten hun grondgebied zelfs uit te breiden tot ruim vierhonderdduizend hectaren, de maximale oppervlakte die destijds wettelijk was toegestaan. Maar vierhonderdduizend hectaren vormt amper een stipje op de kaart van West-Australië, dat met zijn tweeënhalf miljoen vierkante kilometer een derde van het continent beslaat.

De MacBride-mannen waren knappe kerels die er een handje van hadden debutantes te strikken om samen met hen het leven in de bush aan te gaan. Deze echtgenotes kregen soms bruidsschatten mee van hun vaders die in aandelen handelden of grootvaders die goudzoeker waren geweest, hetgeen betekende dat er doorgaans voldoende geldelijke middelen waren om het bedrijf door de zware tijden, die er vaak genoeg waren, heen te helpen.

Het is hier een onherbergzaam gebied. In Engeland kon je op een boerderij wel een stuk of vier, vijf schapen per hectare houden. Hier, met zo weinig regen, heb je eerder zestien hectare per

schaap nodig. Je hebt te maken met de hitte. Met de zon. Maar in winternachten bevriest het water in de tanks. Het verzengende licht dat hier alles tot leven weet te wekken, laat het ook weer met dezelfde onverschilligheid verdorren en sterven, met achterlating van verbleekte bomen en verroeste golfplaten op de daken van verlaten boerderijen. De wind die regen met zich meevoert kan evengoed voor overstromingen zorgen en scheerschuren met de grond gelijkmaken. Alles wat goed voor je is, kan je op deze plek evengoed kwaad doen – zo gaan de dingen hier nu eenmaal.

Dit land heeft onwaarschijnlijke dingen zien gebeuren: de evolutie van buideldieren en cloacadieren, van vogels die niet kunnen vliegen en dieren die dat juist wel doen. Het heeft continenten zien splijten en eilanden zien oprijzen uit zee. Het heeft oceanen in woestijnen zien veranderen en woestijnen in gletsjers. En het heeft mensen moeizaam hun korte levens op zijn vlakke en onverzoenlijke oppervlakte zien leiden.

Wat droogte betreft... Die kun je vergelijken met het ongewenste familielid van wie je weet dat hij een keer langs zal komen – het is geen kwestie van óf maar van wannéér. Dat is ook een reden waarom een boer hier veel land moet hebben: om het weer te spreiden. Dan krijgt misschien een klein deel van de vierhonderdduizend hectaren een beetje regen en kun je je veestapel verplaatsen naar het groene spul dat opkomt in de paddocks of rond de ondiepe kuilen die zich vullen met regenwater. Als het ernaar uitziet dat er een langdurige droogte in aantocht is, ontdoe je je zo snel mogelijk van je dieren, ontsla je een deel van je personeel, en bereid je je voor op de griezelige stilte die valt wanneer er geen schapen meer blaten, geen vogels meer vliegen en geen enkel blad ritselt in de wind omdat er geen bladeren meer zijn.

Op de dag van de rit naar Wanderrie Creek in januari 1958, terwijl Phil en Warren zaten te kletsen over hekken die gerepareerd moesten worden, en Matt zat te dagdromen over zijn toekomst en over Pattie Gosden, lachte het geluk de MacBrides opeens niet meer toe, en kregen ze te maken met een heel ander soort rampspoed.

Phil MacBride reed al sinds zijn zevende – vanaf het moment dat hij met zijn voeten bij de pedalen kon. Hij had zijn zoons ook rond die leeftijd leren rijden. En een van de belangrijkste regels die hij ze had ingeprent was: nóóit uitwijken voor een kangoeroe. Je wist nooit welke kant het dier op zou springen, dus liever een kapotte radiatorgrille dan het risico de macht over het stuur te verliezen en van de weg te raken.

Misschien was het dus een luchtspiegeling die ervoor zorgde dat Matts vader een fractie van een seconde de één meter tachtig lange rechtopstaande figuur op de weg voor hem voor een mens aanzag in plaats van een rood kangoeroemannetje. Tegen de tijd dat Phil zijn voeten bewoog om op de rem te trappen, begreep hij zijn vergissing, maar toen had de truck zich al in de verraderlijk zachte berm geploegd, waar hij in een wirwar van metaal en geweld op zijn kant stortte, een van Phils zoons dwars door de voorruit slingerde en de andere op de versnellingspook spietste.

Phil had nog net voldoende kracht om Warren uit de cabine te sleuren en in veiligheid te brengen. Een eind bij de truck vandaan zag hij Matt languit en met bloedend hoofd op de grond liggen. En toen zag hij niets meer.

Benzinedampen verdreven de scherpe geur van zoutmelde en het gebrom van de nabijgelegen windmolen werd overstemd door het uitzinnige geblaat van de schapen, terwijl intussen de wielen van de truck bleven ronddraaien in het luchtledige en brandstof als een rad van vuurwerk vonken in het rond spuwde. Binnen enkele minuten ontbrandden de dampen en ging de wagen op in een bulderende oranje vlammengloed, terwijl zwarte rook van de smeltende banden een ladder vormden naar de oneindige, lege hemel.

Als twee druppels water leken ze op elkaar, de MacBride-mannen, liggend langs die stoffige weg, in bloed dat opwelde en werfelde en samenvloeide tot één enkele donkerrode plas.

Toen Sneaky Snook in zijn postwagen bij de grens van Meredith Downs op het wrak stuitte, stonden er overal blatende, half versufte schapen langs de weg en bij het hek. Iedereen die de plek van het ongeluk naderde zou makkelijk kunnen denken dat er een gruwelijke barbecue aan de gang was. Door de tralies van de truck had een twaalftal hamels niet kunnen ontsnappen. Hun wol was weggeschroeid en ze waren langzaam verbrand, als offerdieren, maar intussen roken ze net zo verrukkelijk als een enkele gebraden lamskarbonade. Dat de hond van de postbode, Lightning, zo blafte kon dus van de consternatie zijn, maar het kon ook zijn dat hij gewoon trek had.

Gelukkig was dit, voor deze streek, een betrekkelijk drukke weg – gewoonlijk kwam er toch elke dag wel een voertuig langs. Sterker nog, het duurde nog geen uur voordat Sneaky, gewaarschuwd door de rook, hen vond. Warren bloedde, maar was bij bewustzijn. Steunend op een elleboog gaf hij Sneaky opdracht de schapen bijeen te drijven en begon hij te schelden toen Sneaky hem probeerde te verplaatsen. Matt, die net als zijn vader een eindje verderop zo roerloos als een rotsblok op het grind lag, was dood, veronderstelde Sneaky: zijn been lag open en zijn oren bloedden. Daarom concentreerde de postbode zich op degene die nog kon praten. Redden wie er nog te redden viel en zo... Later bleek dat Warren een gescheurde lever had, hij had liggen schelden en vloeken tot hij het bewustzijn verloor. De drie mannen lagen net ver genoeg bij de truck vandaan om niet te verbranden. ‘We hebben in elk geval de lichamen nog,’ zou Lorna later zeggen. ‘We kunnen ze in elk geval begraven.’

Puffend van de hitte, sjuowde de postbode Warren in de cabine van zijn eigen wagen, waarna hij Phils lichaam ernaartoe sleepte en kreunend in de laadbak hees. Toen Sneaky weer terugliep stond Lightning, die zo nobel was de kans op een lunch van schapenvlees te laten schieten, grommend over Matts borst heen gebogen.

‘Maak dat je wekomt!’

De hond negeerde hem en gaf het gezicht van de jongen een lik. Een van de oogleden bewoog.

‘Krijg nou wat, Lightning!’ Sneaky bukte zich om het lijk nog eens goed te bekijken. Toen hij een zwakke polsslag ontdekte, richtte hij zich tot de hond. ‘Brave hond!’ Tegen Matt zei hij: ‘Hou vol, jongen. Blijf waar je bent.’ Hij schoof pakketjes en postzakken en kratten met boodschappen opzij om plaats voor hem te maken naast zijn vader. ‘Ziezo. Hou hem in de gaten, jochie,’ zei hij, terwijl hij zijn hond een aai over zijn snuit gaf, ‘en geef een gil als het niet goed gaat.’ Even later perste hij zich weer achter het stuur en reed zo snel hij kon naar het dichtstbijzijnde wegrestaurant, ruim dertig kilometer verderop, waar ze een pedaalradio hadden en verbandmiddelen en een landingsstrook voor de Flying Doctor.

Toen dokter Finbar Rafferty, de doorgaans onverstoorbare Ier die de MacBrides al jaren kende, zijn toestel aan de grond zette, schrok hij van het tafereel dat hem wachtte. ‘God in de hemel!’ Vervolgens wreef hij met een hand over zijn gezicht om zich te herpakken en begon de gestalten als patiënten te bekijken in plaats van als oude vrienden. Door alle klinische stappen te volgen loodste hij zijn gedachten naar veiliger terrein.

Op de ochtend waarop Leven en Dood druk in onderhandeling waren over de levens van haar man en zoons, stond Lorna MacBride monter en efficiënt als altijd in haar keuken een vruchtencake te bakken voor de aankomende verjaardag van haar jongste zoon.

De enorme keuken vormde het hart van de oude, stenen boerenwoning, die op haar beurt het hart vormde van Meredith Downs. De onberispelijk keurige provisiekast, die Lorna op bijna industrieel niveau bevoorraad hield, bevatte voldoende voorraden om hen maandenlang in leven te houden, mochten ze door branden of cyclonen lange tijd van de buitenwereld worden afgesneden. Behalve alle glazen potten met ingemaakte groenten en vruchten, stonden de planken vol met blikken fruit, dozen beschuit, grote juten zakken rijst en meel en grote blikken poedermelk.

De keuken had generaties MacBrides van maaltijden voorzien wanneer ze voor dag en dauw van huis gingen voor het bijeenrijven van een kudde of onder het stof en de vuiligheid thuiskwamen na het plaatsen van hekken of het repareren van een waterput. De lange tafel van eucalyptushout was de plek waar stevige middagmaaltijden werden bereid voor burens die kwamen helpen een windmolen neer te zetten of om een potje cricket te spelen, en voor bezoekers die onderweg naar of van Perth langskwamen. Hier werden sportieve overwinningen gevierd en werd over overstromingen en droogtes geklaagd.

Vanochtend was de ruimte gevuld met de heerlijke geur van het brood dat Lorna in de enorme houtoven had gezet. De enige elektriciteit in het huis was afkomstig van de tweeëndertig volts generator, die zorgde voor een paar uur elektrisch licht in de avond. Hoewel het systeem niet meer dan een zwakke gloed verschaft, was Lorna toch blij dat ze een schakelaar kon omzetten in plaats van steeds weer dat tijdrovende bijvullen van olielampen en afknippen van kaarslonten.

Net als op veel boerderijen in deze contreien, was er ook geen telefoon. In plaats daarvan stond, naast het rek dat klaarstond om de loeihete bakblikken op te laten afkoelen, de pedset, de middels pedalen te bedienen zendontvanger die de vitale verbindingen van de MacBrides met de buitenwereld vormde.

Het was echter niet door middel van de radio, maar door een klop op de voordeur dat Lorna te horen kreeg dat er een ongeluk was gebeurd. Ze had net Matts cake in de oven gezet toen twee

politie mannen uit het bijna honderd kilometer verder gelegen Wanderrie Creek met hun pet in hun hand met haar mee naar binnen liepen om haar aan haar eigen tafel te laten zitten alvorens haar het nieuws te vertellen.

De betekenis van de woorden leek van haar af te glijden als regendruppels van een vette schapenvacht. Toen de woorden eenmaal tot haar doordrongen, was Lorna zich bewust van een vreemd, misselijkmakend gevoel: haar gezin, de wereld – de realiteit zelf – was verwoest, terwijl elk kopje op elke plank niet in duizend stukjes op de grond viel, zoals je zou verwachten, maar bewegingloos bleef staan en zich uiteindelijk gewoon liet oppakken door brigadier Wisheart, die theezette en er voor haar en voor haar dochter Rose drie scheppen suiker in deed. Het meisje, dat even daarvoor nog vol opwinding had staan vertellen over haar ritje samen met Miles naar de oude mijn die zich op hun land bevond, stond er nu sprakeloos en lijkkbleek van schrik bij.

Al hun mannen weg. Die zin galmde door Lorna's hoofd toen ze haar vingers, die onder het meel zaten, om het oor van het theekopje klemde, maar niet meer wist hoe ze het moest oppakken.

Het ongeluk dat deze MacBrides het leven kostte was geen uitzonderlijke gebeurtenis. In de bush is elke plek, elk beeld waarop je je oog laat vallen bedekt door een dun laagje dood: de dode boom, verdroogd en verwrongen tot steen, de afbladderende ramshoorns in het zand, het hoopje insecten dat in een sneeuwvacht van vleugels en pootjes voor de raamhorren ligt. In dit landschap schittert de dood als mineraalzand.

In elk willekeurig jaar is er wel iemand die, te ver verwijderd van enige hulp, met de dood tot gevolg van een paard werd geworpen, of is omgekomen toen een auto van de weg raakte, of is gebeten door een slang. Ook mijnschachten zijn populair bij de dood. Niet alleen zijn er mijnwerkers die een geknapte staalkabel

in hun gezicht krijgen, of wiens schedel verbrijzeld wordt wanneer een operator hen zonder erbij na te denken ophijst in plaats van laat zakken, maar je hebt ook genoeg mensen die, in een landschap zonder hoge gebouwen, wanhopig op zoek zijn naar een plek om vanaf te springen. De mijnschachten bieden daar uitstekende mogelijkheden voor, in het bijzonder na een flinke zuippartij of na de bons te hebben gekregen van een geliefde. En een verlaten mijnschacht kan dat maanden of zelfs jarenlang verborgen houden.

Je kunt hier dus niet overleven zonder het onzichtbare netwerk, als aderen in een lichaam, dat bestaat tussen boerenbedrijven en stadjes en dat onmisbare steun verleent aan slachtoffers van rampen en bloederige rampspoed. Na de radio-oproep aan de Flying Doctor, verspreidde het nieuws zich als een lopend vuurtje over de 'Schedule', het rooster waarop de verschillende farms tijd toegewezen kregen waarin ze gebruik mochten maken van de kortegolfradiofrequentie van de Flying Doctor.

Iedereen wist waar Meredith Downs zich bevond in het jaarlijkse programma van het aflammeren, het bijeendrijven van de schapen en het scheren. En iedereen wist dat ze, als zij zich zelf in dezelfde ellendige omstandigheden zouden bevinden, graag de burens voor de deur zagen verschijnen om te helpen. Gelukkig was het januari, de rustigste maand van het jaar, waarin je voornamelijk bezig was met kalm afwachten tot de uitputtende hitte het voor gezien hield en verdween.

Rose had per se meteen met Matt mee willen gaan naar het ziekenhuis, dat honderden kilometers van Perth verwijderd was. 'Er moet iemand bij hem zijn wanneer hij wakker wordt. Of als hij...' De twee vrouwen hadden elkaar over de tafel heen zwijgend aangekeken. Hoewel Lorna haar enig overgebleven gezonde kind eigenlijk niet wilde laten gaan, ging ze toch overstag. Zodra alles op de boerderij in goede banen was geleid, zou ze zelf ook komen.

Maudie Knapp van de Deep Springs Station, tachtig kilometer naar het noorden, was de eerste die zich meldde nadat ze op de Schedule had gehoord wat er was gebeurd. Ze kwam binnen met een haastig ingepakte koffer, een grote trommel met haar beroemde

zandkoekjes en de pan met de stoofpot die op haar fornuis had staan pruttelen toen ze het nieuws hoorde.

‘O, Lorna!’ Toen ze haar goede vriendin, die alleen maar voor zich uit kon staren en amper op haar benen kon blijven staan, zo zag, wist ze even niet wat ze moest zeggen, dus haalde ze maar een keer diep adem. ‘Goed. Ik ben er nu, lieverd. En Charlie is onderweg. Bob Sowerby en een paar van zijn jongens komen er ook aan van Maundy Creek. Je hoeft ons alleen te vertellen in welke paddocks de dieren staan en wat er moet gebeuren.’ Ze rommelde net zo lang in de keukenkastjes tot ze vond wat ze zocht. ‘Hier. Drink wat brandy.’

Als je Lorna MacBride had gevraagd wat er na die verschrikkelijke gebeurtenis allemaal was gebeurd, had ze je dat niet kunnen vertellen. Die eerste dag was het vooral een kwestie van proberen door te gaan met ademen, alsof ze simpelweg zou kunnen vergeten dat te doen als ze er niet haar best voor deed.

Ze piekerde aan één stuk door over begrafenissen. De begrafenisondernemer kon best een paar dagen wachten, maar ze wist dat ze zelf geen koelruimte hadden en dat het mortuarium van het ziekenhuis in Wanderrie Creek maar voor beperkte tijd onderdak bood aan ‘gasten’. Maar misschien was het de duivel verzoeken om begrafenissen te plannen voordat ze wist of het er twee of drie zouden zijn.

Haar gedachten werden onderbroken door Maudie, die zachtjes tegen haar zei: ‘Je zult wel naar Perth willen om bij Matt te zijn...’

‘Mattie... Ja, natuurlijk.’ Maar op het moment dat ze dit zei, kon Lorna zich met de beste wil van de wereld niet herinneren of juist dat kind nu dood was of nog leefde. Ze wist... ja, ze wist dat haar Rosie nog leefde. Maar welke van de jongens?